

Regeringens proposition till Riksdagen med förslag till godkännande av tilläggsprotokollet till konventionen om skydd för enskilda vid automatisk databehandling av personuppgifter och av de förklaringar som ska avges i fråga om konventionen samt till lag om sättande i kraft av de bestämmelser i tilläggsprotokollet som hör till området för lagstiftningen

PROPOSITIONENS HUVUDSAKLIGA INNEHÅLL

I denna proposition föreslås att riksdagen godkänner tilläggsprotokollet om tillsynsmyndigheter och gränsöverskridande flöden av personuppgifter till Europarådets konvention om skydd för enskilda vid automatisk databehandling av personuppgifter till den del det faller inom Finlands befogenhet.

Tilläggsprotokollet innehåller bestämmelser om tillsynsmyndigheter i fråga om datasekretess. Myndigheternas uppgift är att kontrollera att de nationella åtgärder respekteras som ger verkan åt de bestämmelser som anges i tilläggsprotokollet samt åt de grundläggande principer för datasekretess och de bestämmelser om internationellt dataflöde som anges i konventionen. Tilläggsprotokollet innehåller bestämmelser också om överföring av personuppgifter till en mottagare som lyder under en stats eller en organisations jurisdiktion som inte är part i konventionen.

I propositionen föreslås också att riksdagen godkänner att det avges två förklaringar i fråga om konventionen. Enligt den första förklaringen kommer Finland inte att tillämpa konventionen på behandling av personuppgifter som en fysisk person utför uteslu-

tande för personliga eller därmed jämförbara sedvanliga privata syften. Enligt den andra förklaringen kommer Finland att tillämpa konventionen inte bara på automatisk behandling av personuppgifter utan också på annan behandling av personuppgifter då personuppgifterna utgör eller är avsedda att utgöra ett personregister eller en del av ett sådant. Genom förklaringarna fås dataskyddskonventionens tillämpningsområde för Finlands del att stämma överens med bestämmelserna om dataskyddsdirektivets och personuppgiftslagens tillämpningsområde.

I propositionen ingår ett förslag till lag om sättande i kraft av de bestämmelser i tilläggsprotokollet som hör till området för lagstiftningen.

Protokollet träder i kraft för Finlands del den första dagen i den månad som följer efter utgången av en tid om tre månader efter utgången av instrumentet rörande godtagande eller godkännande. Lagen avses träda i kraft vid en tidpunkt som bestäms genom förordning av republikens president, samtidigt som tilläggsprotokollet träder i kraft för Finlands del.

INNEHÅLL

PROPOSITIONENS HUVUDSAKLIGA INNEHÅLL	1
INNEHÅLL	2
ALLMÅN MOTIVERING	3
1 NULÄGE	3
1.1 Tillsyn över skydd för personuppgifter vid automatisk databehandling och internationella flöden av personuppgifter	3
1.2 Tillämpningsområdet för dataskyddskonventionen	4
2 MÅLSÄTTNING OCH DE VIKTIGASTE FÖRSLAGEN	5
3 PROPOSITIONENS KONSEKVENSER	5
4 BEREDNINGEN AV PROPOSITIONEN	5
5 ANDRA OMSTÄNDIGHETER SOM INVERKAT PÅ PROPOSITIONENS INNEHÅLL	6
DETALJMOTIVERING	7
1 INNEHÅLLET I TILLÄGGS PROTOKOLLET OCH DESS FÖRHÅLLANDE TILL LAGSTIFTNINGEN I FINLAND	7
2 LAGFÖRSLAG	13
3 IKRAFTTRÄDANDE	13
4 BEHOVET AV RIKSDAGENS SAMTYCKE OCH BEHANDLINGSORDNING	13
LAGFÖRSLAG	18
Lag om sättande i kraft av de bestämmelser som hör till området för lagstiftningen i tilläggsprotokollet till Europarådets konvention om skydd för enskilda vid automatisk databehandling av personuppgifter	18
FÖRDRAGSTEXT	19

ALLMÄN MOTIVERING

1 Nuläge**1.1 Tillsyn över skydd för personuppgifter vid automatisk databehandling och internationella flöden av personuppgifter**

Europarådets konvention om skydd för enskilda vid automatisk databehandling av personuppgifter (ETS nr 108, FördrS 36/1992), nedan *dataskyddskonventionen*, ingicks i Strasbourg den 28 januari 1981. Dataskyddskonventionens ändamål är att inom varje parts territorium för var och en säkerställa respekten för grundläggande fri- och rättigheter, särskilt rätten till personlig integritet i samband med automatisk databehandling av personuppgifter som gäller honom. Dataskyddskonventionen innehåller förutom grundläggande principer för datasekretess också bestämmelser om det gränsöverskridande flödet av personuppgifter mellan parterna och om ömsesidigt bistånd, men inte bestämmelser om tillsynsmyndigheter eller heltäckande bestämmelser om överföring av personuppgifter till tredje land. Dataskyddskonventionen trädde internationellt i kraft den 1 oktober 1985 och för Finlands del den 1 april 1992.

I Europeiska unionen föreskrivs om skydd för personuppgifter och gränsöverskridande flöden av personuppgifter i Europaparlamentets och rådets direktiv om skydd för enskilda personer med avseende på behandling av personuppgifter och om det fria flödet av sådana uppgifter (95/46/EG), nedan *dataskyddsdirektivet*. Dataskyddsdirektivet innehåller bl.a. bestämmelser om tillsynsmyndighet och överföring av personuppgifter till tredje land och är i dessa avseenden mer heltäckande än dataskyddskonventionen.

Enligt 10 § 1 mom. i grundlagen utfärdas närmare bestämmelser om skydd för personuppgifter genom lag. Allmänna bestämmelser om behandling av personuppgifter ingår i personuppgiftslagen (523/1999), genom vilken den nationella lagstiftningen om behand-

ling av personuppgifter har utformats så att den överensstämmer med bestämmelserna i dataskyddskonventionen och i dataskyddsdirektivet.

Europarådet och dess medlemsstater har ställts inför ett behov att effektivisera skyddet för de rättigheter som tryggas i dataskyddskonventionen. För att trygga ett effektivt skydd har det förutom en harmonisering av de grundläggande principerna för datasekretess också krävts en harmonisering av sätten att genomföra principerna och av förutsättningarna för gränsöverskridande överföring av personuppgifter. När man inom Europarådet vid millennieskiftet bedömde behovet av en uppdatering av dataskyddskonventionen fäste man uppmärksamhet vid utvecklingen inom EU-lagstiftningen och särskilt vid bestämmelserna i dataskyddsdirektivet i fråga om tillsynsmyndigheter och överföring av personuppgifter till tredje land. Man ansåg i rådet att det bästa sättet att genomföra de behövliga reformerna var att upprätta ett tilläggsprotokoll till dataskyddskonventionen.

Tilläggsprotokollet om tillsynsmyndigheter och gränsöverskridande flöden av personuppgifter (ETS nr 181), nedan *tilläggsprotokollet*, öppnades för undertecknande den 8 november 2001, då också Finland undertecknade det. Fram till slutet av november 2011 hade 31 stater förbundit sig till tilläggsprotokollet, inklusive 19 medlemsstater i Europeiska unionen.

Endast parter i dataskyddskonventionen kan förbinda sig till tilläggsprotokollet. Dataskyddskonventionen ändrades den 15 juni 1999 för att Europeiska unionen skulle kunna ansluta sig till den. Ändringen träder i kraft efter det att den har godkänts av samtliga parter i dataskyddskonventionen. Fram till slutet av november 2011 hade 12 av de 43 parterna i dataskyddskonventionen inte godkänt ändringen. Efter det att ändringen trätt i kraft kan Europeiska unionen ansluta sig till tilläggsprotokollet.

1.2 Tillämpningsområdet för dataskyddskonventionen

Enligt artikel 3.1 i tilläggsprotokollet ska de materiella bestämmelserna i tilläggsprotokollet av parterna betraktas som ytterligare artiklar i konventionen. Alla konventionens bestämmelser ska därför gälla. Tillämpningsområdet för tilläggsprotokollet bestäms således enligt bestämmelserna i dataskyddskonventionen. I artikel 3 stycke 1 i dataskyddskonventionen åtar sig parterna att tillämpa konventionen på automatiserade personregister och automatisk databehandling av personuppgifter i allmän och enskild verksamhet. I artikel 3 stycke 2 i konventionen ges parten rätt att avge en förklaring om att den inte kommer att tillämpa konventionen på vissa kategorier av automatiserade personregister eller om att den ska tillämpa konventionen på vissa uppgifter eller personregister. Finland har inte avgett någon sådan förklaring. Tillämpningsområdet för konventionen har således i Finland inte begränsats enligt innehållet i ett visst personregister eller utifrån i vilken slags verksamhet personuppgifterna behandlas.

Dataskyddsdirektivet gäller för sådan behandling av personuppgifter som helt eller delvis företas på automatisk väg liksom för annan behandling än automatisk av personuppgifter som ingår i eller kommer att ingå i ett register. Enligt artikel 3.2 i dataskyddsdirektivet gäller direktivet inte för sådan behandling av personuppgifter som utgör ett led i en verksamhet som inte omfattas av EUrätten, exempelvis sådan verksamhet som avses i avdelning V (bestämmelser om en gemensam utrikes- och säkerhetspolitik) och avdelning VI (bestämmelser om polissamarbete och straffrättsligt samarbete) i fördraget om Europeiska unionen, vilket gällde när direktivet utformades, och inte under några omständigheter behandlingar som rör allmän säkerhet, försvar, statens säkerhet och statens verksamhet på straffrättens område. Direktivet gäller inte heller för behandling av personuppgifter av en fysisk person som ett led i verksamhet av rent privat natur eller som har samband med hans hushåll.

Europeiska unionens råd fattade den 27 november 2008 ett rambeslut om skydd

av personuppgifter som behandlas inom ramen för polissamarbete och straffrättsligt samarbete (2008/977/RIF), nedan *dataskyddsrambeslutet*. Enligt artikel 1.2 i dataskyddsrambeslutet tillämpas rambeslutet endast på uppgifter som behöriga myndigheter samlar in eller behandlar i syfte att förebygga, utreda, avslöja eller lagföra brott eller verkställa straffrättsliga påföljder. Tillämpningsområdet omfattar inte överföring av personuppgifter till stater utanför unionen. Enligt artikel 1.3 i dataskyddsrambeslutet gäller rambeslutet för sådan behandling av personuppgifter som helt eller delvis utförs automatiskt samt för annan behandling än automatisk av sådana personuppgifter som ingår i eller kommer att ingå i ett register. Enligt artikel 1.4 i rambeslutet påverkar rambeslutet inte viktiga nationella säkerhetsintressen och särskild underrättelseverksamhet inom området nationell säkerhet. Beredningen av det nationella genomförandet av rambeslutet pågår som bäst.

Enligt 2 § 3 mom. i personuppgiftslagen tillämpas lagen inte på behandling av personuppgifter som en fysisk person utför utslutande för personliga eller därmed jämförbara sedvanliga privata syften. Tillämpningsområdet för dataskyddskonventionen är i dessa avseenden mer omfattande än tillämpningsområdet för personuppgiftslagen och dataskyddsdirektivet, eftersom Finland, till skillnad från många andra parter, inte har avgett en sådan förklaring som anges i artikel 3 stycke 2 punkt a i dataskyddskonventionen.

Personuppgiftslagen tillämpas enligt dess 2 § 2 mom. på automatisk behandling av personuppgifter. Lagen tillämpas också på annan behandling av personuppgifter då personuppgifterna utgör eller är avsedda att utgöra ett personregister eller en del av ett sådant. Tillämpningsområdet för dataskyddskonventionen är i dessa avseenden snävare än tillämpningsområdet för personuppgiftslagen och dataskyddsdirektivet. Finland har inte avgivit en sådan förklaring som anges i artikel 3 stycke 2 punkt c i dataskyddskonventionen och genom vilken tillämpningsområdet för dataskyddskonventionen till denna del utvidgas till att motsvara tillämpningsområdet för personuppgiftslagen och dataskyddsdirektivet.

2 Målsättning och de viktigaste förslagen

Syftet med tilläggsprotokollet är att förbättra skyddet för de rättigheter som tryggats i dataskyddskonventionen genom att i konventionen ta in bestämmelser om tillsynsmyndigheter. Dessa ska ha adekvata behörigheter och rätt att övervaka att de utövas samt rätt att antingen själv väcka talan hos behöriga rättsliga myndigheter eller på annat sätt anmäla eventuella överträdelser för dem.

Tilläggsprotokollet innehåller också bestämmelser om gränsöverskridande flöden av personuppgifter till sådana stater eller organisationer som inte är parter i dataskyddskonventionen. Avsikten är att personuppgifter överförs endast till sådana stater eller organisationer som kan trygga en tillräcklig datasekretess.

Bestämmelserna i tilläggsprotokollet motsvarar i stor utsträckning dataskyddsdirektivets bestämmelser om denna fråga, vilka i Finland har genomförts genom personuppgiftslagen. Godkännandet och ikraftsättandet av bestämmelserna i protokollet förutsätter inga ändringar i den nationella lagstiftningen.

I propositionen föreslås dessutom att riksdagen godkänner att det avges två förklaringar i fråga om dataskyddskonventionen. Enligt den första förklaringen kommer Finland inte att tillämpa dataskyddskonventionen på behandling av personuppgifter som en fysisk person utför uteslutande för personliga eller därmed jämförbara sedvanliga privata syften. Enligt den andra förklaringen kommer Finland att tillämpa dataskyddskonventionen inte bara på automatisk behandling av personuppgifter utan också på annan behandling av personuppgifter då personuppgifterna utgör eller är avsedda att utgöra ett personregister eller en del av ett sådant. Avsikten är att genom dessa förklaringar få dataskyddskonventionens tillämpningsområde för Finlands del att stämma överens med bestämmelserna om dataskyddsdirektivets och personuppgiftslagens tillämpningsområde.

3 Propositionens konsekvenser

Propositionen har inga ekonomiska konsekvenser eller konsekvenser för myndigheter-

na. Tilläggsprotokollet medför genom de förklaringar som avges i fråga om dataskyddskonventionen inga utvidgningar av datasekretessmyndigheternas nuvarande tillsynsuppgifter. Bestämmelserna i tilläggsprotokollet motsvarar den gällande lagstiftningen.

I 10 § i grundlagen föreskrivs om skyddet för privatlivet som en del av de grundläggande fri- och rättigheterna. Paragrafen hänvisar till behovet att lagstiftningsvägen trygga individens rättsskydd och integritetsskydd när personuppgifter behandlas. Genom att godkänna protokollet förbinder sig Finland att se till att de nationella myndigheterna övervakar efterlevnaden av bestämmelserna i dataskyddskonventionen och i tilläggsprotokollet. Finland förbinder sig också att se till att personuppgifter inte överförs från Finland till territorier som lyder under en sådan stats eller en organisations jurisdiktion som inte tryggar en tillräcklig dataskyddsnivå.

I och med godkännandet av protokollet stärks således skyddet för privatlivet och för personuppgifter. Som part i protokollet förbinder sig Finland internationellt att se till att dess lagstiftning stämmer överens med bestämmelserna i protokollet.

4 Beredningen av propositionen

I kapitel V i dataskyddskonventionen föreskrivs om en rådgivande kommitté som ska bildas sedan konventionen har trätt i kraft. I den ska alla parter vara företrädade. Kommitténs uppgift är bl.a. att föreslå ändringar i konventionen samt lägga fram förslag i syfte att förenkla eller förbättra konventionens tillämpning. I juni 1999 fick kommittén klart sitt förslag till ett nytt tilläggsprotokoll om tillsynsmyndigheter och gränsöverskridande flöden av uppgifter.

Utkastet överlämnades till Europarådets ministerkommitté, som vidarebefordrade det till den parlamentariska församlingen. Efter att den parlamentariska församlingen givit sin ståndpunkt, godkände den rådgivande kommittén utkastet vid sitt möte den 6—8 juni 2000. Ministerkommittén godkände tilläggsprotokollet den 23 maj 2001. Protokollet öppnades för undertecknande den 8 november 2001.

Europeiska unionens råd bemyndigade i februari 1999 kommissionen att förhandla med Europarådets behöriga organ om ändringarna i dataskyddskonventionen och om eventuella rekommendationer till parterna när det gäller tillämpningen av dataskyddskonventionen. Tilläggsprotokollet behandlades under beredningsskedet också av unionens råds arbetsgrupp för ekonomiska frågor (dataskydd), där unionens allmänna ståndpunkter utformades. Europeiska unionens råd bemyndigade den 24 april 2001 medlemsstaterna att rösta för godkännande av tilläggsprotokollet i Europarådets behöriga organ på den dåvarande gemenskapens vägnar till den del det var fråga om ärenden som faller inom gemenskapens befogenhet.

Det har sammanställts en förklarande rapport till tilläggsprotokollet. En redogörelse för rapportens innehåll finns i detaljmotiveringen. De tolkningar som rekommenderas i den förklarande rapporten är inte rättsligt bindande för parterna.

Den 26 oktober 2001 beviljade republikens president fullmakt att underteckna tilläggsprotokollet. Finland undertecknade tilläggsprotokollet den 8 november 2001.

Propositionen har utarbetats vid justitieministeriet. Utlåtanden om propositionen har begärts av inrikesministeriet, utrikesministeriet, finansministeriet, dataombudsmannen samt av Ålands landskapsregering. De ståndpunkter som framfördes i utlåtandena har be-

aktats vid den fortsatta beredningen av propositionen.

5 Andra omständigheter som inverkat på propositionens innehåll

Enligt 2 § i det lagförslag som ingår i propositionen ska det bestämmas om ikraftträdandet av lagen genom förordning av republikens president. Riksdagen godkände i oktober 2011 det vilande förslaget till lag om ändring av Finlands grundlag (RSk 16/2011 rd - VLF 3/2011 rd). Genom den nya lag (1112/2011) som träder i kraft den 1 mars 2012 ändras 95 § 1 mom. i grundlagen så att de bestämmelser i fördrag och andra internationella förpliktelser som inte hör till området för lagstiftningen sätts i kraft genom förordning. Enligt det nuvarande 1 mom. ska andra bestämmelser i internationella förpliktelser än sådana som hör till området för lagstiftningen sättas i kraft genom förordning som utfärdas av republikens president. Enligt ändringen av grundlagen anges inte längre i paragrafen vem som utfärdar förordningarna. Principen för hur förordningsmakten fördelas kommer således när det gäller ikraftträdande-förordningar att vara densamma som i allmänhet när det gäller fördelning av förordningsmakten enligt 80 § i grundlagen. Av grundlagens 80 § följer att en förordning utfärdas av statsrådet om det inte särskilt i lag anges vem som ska utfärda den.

DETALJMOTIVERING

1 Innehållet i tilläggsprotokollet och dess förhållande till lagstiftningen i Finland

Ingress. I tilläggsprotokollets ingress slår parterna fast att tillsynsmyndigheter som utför sina uppgifter på ett helt oberoende sätt utgör en del av det effektiva skyddet för enskilda vid behandlingen av personuppgifter. Parterna beaktar betydelsen av informationsflöde mellan folken. Parterna anser att det, i ljuset av ökningen av utbytet av personuppgifter över de nationella gränserna, är nödvändigt att tillgodose ett effektivt skydd av mänskliga rättigheter och grundläggande friheter, särskilt av den enskildes rätt till sitt privatliv, med avseende på sådant utbyte av personuppgifter.

Artikel 1. Tillsynsmyndigheter. Enligt punkt 1 i artikeln ska varje part se till att en eller flera myndigheter ansvarar för att kontrollera att de åtgärder respekteras som inom dess nationella lagstiftning ger verkan åt de principer som anges i kapitlen II och III i konventionen och i tilläggsprotokollet. Enligt den förklarande rapporten till tilläggsprotokollet är syftet med artikel 1 att stärka skyddet för enskilda genom att ålägga parterna att inrätta en eller flera tillsynsmyndigheter. Enligt den förklarande rapporten är syftet med artikeln också att harmonisera de nationella bestämmelser som reglerar parternas tillsynsmyndigheter.

I kapitel II i dataskyddskonventionen (artiklarna 4—11) finns det bestämmelser om grundläggande principer för datasekretess och i kapitel III (artikel 12) bestämmelser om dataflöde över gränserna. Artikel 10 i konventionen ålägger parterna att se till att det finns behövliga sanktioner och rättsmedel för överträdelser av sådana bestämmelser i den nationella lagstiftningen genom vilka de grundläggande principer för datasekretess som har angetts i kapitel II i konventionen genomförs. Dataskyddskonventionen ålägger inte parterna att inrätta särskilda tillsynsmyndigheter för detta ändamål.

Enligt artikel 28.1 i dataskyddsdirektivet ska varje medlemsstat tillse att det utses en eller flera myndigheter som har till uppgift att inom dess territorium övervaka tillämpningen av de bestämmelser som medlemsstaterna antar till följd av dataskyddsdirektivet.

Enligt artikel 25 i dataskyddsrambeslutet ska varje medlemsstat se till att det utses en eller flera myndigheter med uppgift att inom dess territorium vägleda och övervaka tillämpningen av de bestämmelser som medlemsstaterna antagit i enlighet med rambeslutet.

Datasekretessmyndigheter i Finland är datasekretessnämnden och dataombudsmannen. Om dem föreskrivs i kapitel 9 i personuppgiftslagen, i lagen om datasekretessnämnden och dataombudsmannen (389/1994) samt i förordningen om datasekretessnämnden och dataombudsmannen (432/1994). Enligt 38 § i personuppgiftslagen ger dataombudsmannen anvisningar och råd om behandlingen av personuppgifter samt övervakar behandlingen av personuppgifter så att målen för personuppgiftslagen nås och utövar beslutanderätt i enlighet med vad som bestäms i personuppgiftslagen. Datasekretessnämnden behandlar frågor som gäller behandlingen av personuppgifter och som med avseende på lagens tillämpningsområde är principiellt viktiga och utövar beslutanderätt i datasekretessfrågor i enlighet med vad som bestäms i personuppgiftslagen. Enligt 2 § i lagen om datasekretessnämnden och dataombudsmannen har datasekretessnämnden givits i uppgift att behandla och avgöra ärenden i vilka den enligt personuppgiftslagen ska besluta samt att följa behovet av att utveckla lagstiftningen som gäller behandlingen av personuppgifter och ta nödvändiga initiativ. Enligt lagens 5 § ska dataombudsmannen behandla och avgöra ärenden som gäller behandling av personuppgifter och kreditupplysningar så som föreskrivs i personuppgiftslagen och kreditupplysningslagen (527/2007) samt sköta övriga uppgifter som följer av de nämnda lagarna, följa den allmänna utvecklingen i fråga om

behandlingen av personuppgifter och kreditupplysningar samt ta nödvändiga initiativ, sköta den informationsverksamhet som hör till ombudsmannens verksamhetsområde samt sköta det internationella samarbete som har samband med behandlingen av personuppgifter.

Enligt artikel 1.2 a i tilläggsprotokollet ska myndigheterna för den tillsynsuppgift som nämns i punkt 1 särskilt ha rätt att företa undersökningar och ingripanden liksom behörighet att vara part i rättsliga förfaranden eller att för de behöriga rättsliga myndigheterna anmäla brott mot nationell lag som ger verkan åt de principer som anges i punkt 1.

Enligt den förklarande rapporten har parterna omfattande prövningsrätt när det gäller vilka rättigheter och behörigheter tillsynsmyndigheterna ska ges. Tillsynsmyndigheterna ska dock ha åtminstone de rättigheter och behörigheter som nämns i punkten. En tillsynsmyndighet kan när den utövar rätten att företa undersökningar t.ex. be den registeransvarige om information som hänför sig till behandlingen av personuppgifterna och få den. Rätten att företa ingripanden kan bl.a. omfatta rätt att fordra att den registeransvarige korrigerar, utplånar och förstör felaktiga eller olagligt insamlade personuppgifter samt rätt att belägga en sådan registeransvarig med förbud som inte inom skäligen tid lämnar de begärda uppgifterna till myndigheten.

Enligt artikel 28.3 i dataskyddsdirektivet ska varje tillsynsmyndighet särskilt ha undersökningsbefogenheter, såsom befogenhet att få tillgång till uppgifter som blir föremål för behandling och befogenhet att inhämta alla uppgifter som är nödvändiga för att sköta tillsynen. Tillsynsmyndigheten ska också särskilt ha effektiva befogenheter att ingripa, som till exempel att kunna avge yttranden i enlighet med artikel 20 i direktivet innan en behandling äger rum, och se till att sådana yttranden i lämplig omfattning offentliggörs, att kunna besluta om blockering, utplåning eller förstöring av uppgifter, att kunna besluta om tillfälligt eller slutligt förbud mot behandling, att kunna ge den registeransvarige varning eller tillrättavisning eller att kunna hänvisa saken till nationella parlament eller till andra politiska institutioner. Dessutom ska tillsynsmyndigheten särskilt ha befogen-

het att inleda rättsliga förfaranden när de nationella bestämmelser som antagits till följd av direktivet har överträtts eller att uppmärksamma de rättsliga myndigheterna på dessa överträdelser. Motsvarande bestämmelser om de nationella tillsynsmyndigheternas befogenheter finns i artikel 25.2 i dataskyddsrambeslutet.

I 39 § i personuppgiftslagen föreskrivs om datasekretessmyndigheternas rätt att få information och utöva tillsyn. Dataombudsmannen har utan hinder av sekretessbestämmelserna rätt att få information om de personuppgifter som är föremål för behandling samt all den information som behövs för att övervaka att behandlingen av personuppgifter sker i enlighet med lag. Datasekretessnämnden har motsvarande rätt i de ärenden som den behandlar. Dataombudsmannen har rätt att inspektera personregister och att därvid anlita sakkunniga. Dataombudsmannen och de sakkunniga har för inspektionen rätt att få tillträde till lokalteter som den registeransvarige och den som handlar på hans uppdrag har i sin besittning och i vilka personuppgifter behandlas eller personregister förs. De ska även få tillgång till sådana upplysningar och anordningar som behövs för inspektionen. I lokaler som omfattas av hemfriden får inspektion utföras endast om det i det föreliggande fallet finns specificerade skäl att misstänka att brott skett eller kommer att ske mot bestämmelserna om behandling av personuppgifter. En inspektion ska utföras så att den inte i onödan vållar den registeransvarige olägenhet eller kostnader.

Enligt 40 § i personuppgiftslagen kan dataombudsmannen bestämma att den registeransvarige ska se till att den registrerades rätt till insyn tillgodoses eller att en uppgift rättas. I paragrafen föreskrivs också om en skyldighet för dataombudsmannen att vid behov föra saken till datasekretessnämnden för avgörande eller anmäla ärendet för åtal.

I lagens 41 § föreskrivs om en skyldighet för myndigheterna att höra dataombudsmannen vid beredningen av reformer av sådan lagstiftning eller förvaltning som gäller skydd av fri- och rättigheter vid behandlingen av personuppgifter. I paragrafen föreskrivs också om en skyldighet för åklagaren att höra dataombudsmannen innan åklagaren

väcker åtal för ett förfarande som står i strid med personuppgiftslagen samt om en skyldighet för domstolen att vid behandlingen av ett sådant mål bereda dataombudsmannen tillfälle att bli hörd.

Lagens 44 § innehåller bestämmelser om åtgärder som datasekretessnämnden kan vidta på ansökan av dataombudsmannen. Nämnden kan förbjuda behandling av personuppgifter, förplikta den som saken gäller att i vissa ärenden rätta det som har utförts i strid med lag eller som har försumrats, bestämma att registerverksamheten ska upphöra samt återkalla ett tillstånd för behandling av personuppgifter. Till skillnad från dataombudsmannen har dataskyddsnämnden inte rätt att anmäla ett ärende för åtal.

Enligt artikel 1.2 b i tilläggsprotokollet ska tillsynsmyndigheterna inom sin behörighet pröva yrkanden som inges av en person om skyddet av hans eller hennes rättigheter och grundläggande friheter i fråga om behandling av personuppgifter.

I artikel 28.4 första stycket i dataskyddsdirektivet kan var och en, på egen hand eller företrädd av en organisation, vända sig till tillsynsmyndigheten med begäran om skydd för sina fri- och rättigheter med avseende på behandling av personuppgifter. Den berörda personen ska informeras om vilka följder hans begäran har fått. I andra stycket i samma punkt föreskrivs att var och en i samband med tillämpningen av de nationella bestämmelser som har antagits med stöd av artikel 13 i dataskyddsdirektivet till tillsynsmyndigheten kan ge in en begäran om att få kontrollera om en behandling är tillåten.

I artikel 25.3 i dataskyddsrambeslutet finns en bestämmelse som motsvarar artikel 28.4 första stycket i dataskyddsdirektivet.

I 40 § 2 mom. i personuppgiftslagen föreskrivs om en skyldighet för dataombudsmannen att avgöra ett ärende som en registrerad med stöd av 28 § (utövande av rätten till insyn) och 29 § (rättelse av en uppgift) fört till denne för behandling.

I artikel 1.3 i tilläggsprotokollet föreskrivs att tillsynsmyndigheterna ska utföra sina uppgifter på ett helt oberoende sätt. I punkt 4 i artikeln föreskrivs om rätt att i domstol överklaga sådana beslut av tillsynsmyndigheter som föranleder klagomål.

Enligt artikel 28.1 andra stycket i dataskyddsdirektivet ska tillsynsmyndigheterna fullständigt oberoende utöva de uppgifter som åläggs dem. Enligt artikel 28.3 andra stycket kan beslut av tillsynsmyndigheterna överklagas i domstol. I artikel 25.1 och 25.2 c i dataskyddsrambeslutet finns bestämmelser som motsvarar ovan nämnda bestämmelser i dataskyddsdirektivet.

Enligt 1 § i lagen om datasekretessnämnden och dataombudsmannen finns det i samband med justitieministeriet en datasekretessnämnd och en dataombudsmannatjänst för behandlingen av ärenden som avses i personuppgiftslagen och kreditupplysningslagen. I lagens 6 § föreskrivs att dataombudsmannen utnämns av statsrådet för viss tid, högst fem år i sänder utan att tjänsten har förklarats ledig. Enligt 1 § i förordningen om datasekretessnämnden och dataombudsmannen utser statsrådet ordföranden, vice ordföranden och medlemmarna i datasekretessnämnden för tre år i sänder.

Enligt 21 § 1 mom. i grundlagen har var och en rätt att på behörigt sätt och utan ogrundat dröjsmål få sin sak behandlad av en domstol eller någon annan myndighet som är behörig enligt lag samt att få ett beslut som gäller hans eller hennes rättigheter och skyldigheter behandlat vid domstol eller något annat oavhängigt rättskipningsorgan. Genom de procedurmässiga grundläggande fri- och rättigheter som uppräknas i 21 § 2 mom. i grundlagen anges närmare vad ett korrekt myndighetsförfarande och garanterad rätts-säkerhet omfattar: offentligheten vid handläggningen, rätten att bli hörd, rätten att få motiverade beslut och rätten att söka ändring. Dessa procedurrättigheter liksom övriga garantier för en rättvis rättegång och god förvaltning tryggas genom lag. Enligt 1 § i förvaltningslagen (434/2003) är syftet med förvaltningslagen bl.a. att genomföra och främja god förvaltning samt rättsskydd i förvaltningsärenden. I lagens 6 § föreskrivs om rättsprinciperna inom förvaltningen. Enligt paragrafen ska myndigheterna bemöta dem som uträttar ärenden hos förvaltningen jämlikt och använda sina befogenheter enbart för syften som är godtagbara enligt lag. Myndigheternas åtgärder ska vara opartiska och stå i rätt proportion till sitt syfte. Åtgärderna ska

skydda förväntningar som är berättigade enligt rättsordningen.

Bestämmelser om sökande av ändring i dataombudsmannens och datasekretessnämndens beslut finns i 45 § i personuppgiftslagen. Enligt paragrafens 1 mom. får ändring i beslut som dataombudsmannen fattat med stöd av 40 § 2 mom. och i beslut som datasekretessnämnden fattat med stöd av 43 § (tillståndsärenden) och 44 § (föreskrifter) sökas genom besvär med iakttagande av vad som bestäms i förvaltningsprocesslagen (586/1996). Dataombudsmannen får söka ändring i beslut som datasekretessnämnden fattat med stöd av 43 §. Enligt paragrafens 2 mom. kan det i datasekretessnämndens beslut föreskrivas att beslutet ska iakttas trots att ändring har sökts om inte besvärsmyndigheten bestämmer något annat.

Enligt artikel 1.5 i tilläggsprotokollet ska tillsynsmyndigheterna, i överensstämmelse med bestämmelserna i kapitel IV och utan att det ska inverka på bestämmelserna i artikel 13 i dataskyddskonventionen, samarbeta i den utsträckning som är nödvändig för utförandet av deras uppgifter, särskilt genom utbyte av all vederbörlig information. I kapitel IV i dataskyddskonventionen föreskrivs bl.a. om samarbete mellan parter (artikel 13) och om bistånd till registrerade personer som är bosatta utomlands (artikel 14).

I artikel 28.6 andra stycket i dataskyddsdirektivet föreskrivs att de övervakande myndigheterna ska samarbeta med varandra i den utsträckning som det behövs, särskilt genom att utbyta användbar information. Data-skyddsrambeslutet innehåller ingen motsvarande bestämmelse.

I den förordning som gäller ikraftträdande av dataskyddskonventionen (270/1992) har dataombudsmannen utsetts till den i artikel 13 avsedda myndigheten med uppgift att sköta samarbetet mellan parterna. Enligt 38 § 3 mom. i personuppgiftslagen samarbetar datasekretessmyndigheterna med datasekretessmyndigheterna i Europeiska unionens övriga medlemsstater och ger vid behov handräckning. Enligt 5 § 4 punkten i lagen om datasekretessnämnden och dataombudsmannen ska dataombudsmannen sköta det internationella samarbete som har samband med behandlingen av personuppgifter.

Artikel 2. *Gränsöverskridande flöden av personuppgifter till en mottagare som inte lyder under en konventionsparts jurisdiktion.* Enligt punkt 1 i artikeln ska varje part endast möjliggöra överföring av personuppgifter till en mottagare som lyder under en stats eller en organisations jurisdiktion som inte är part i konventionen, om staten eller organisationen tryggar en tillräcklig grad av skydd för den avsedda uppgiftsöverföringen.

I dataskyddskonventionen föreskrivs endast indirekt om överföring av uppgifter till en sådan stats territorium som inte är part i konventionen. Enligt artikel 12 stycke 2 i konventionen får en part inte, uteslutande i syfte att skydda den personliga integriteten, förbjuda eller kräva särskilt bemyndigande för överföring av personuppgifter till en annan parts territorium. Enligt stycke 3 punkt b i artikeln har varje part emellertid rätt att göra avvikelser från bestämmelserna i stycke 2, om överföringen sker från dess territorium till en icke fördragsslutande stats territorium via en annan parts territorium. Avvikelsen görs för att undvika att sådana överföringar medför att ursprungsstatens lagstiftning kringgås. I den förklarande rapporten konstateras att vissa parter, då utkastet till tilläggsprotokollet upprättades, hade tagit in bestämmelser i sin nationella lagstiftning om överföring av personuppgifter till tredje land. Olika regleringar riskerade att begränsa möjligheten att överföra uppgifter mellan parterna, vilket inte skulle vara förenligt med dataskyddskonventionens syfte.

I artikel 2.1 i tilläggsprotokollet förutsätts att den mottagande staten eller organisationen tryggar en tillräcklig grad av skydd för den avsedda uppgiftsöverföringen. Enligt den förklarande rapporten ska frågan om graden av skydd är tillräcklig bedömas mot bakgrund av alla förhållanden som gäller överföringen och i varje enskilt fall för varje överföring eller kategori av överföring. Faktorer att särskilt beakta vid bedömningen är typen av data, behandlingens syfte och längd, ursprungslandet och det slutliga mottagarlandet, de allmänna och branschspecifika rättsregler och uppförandekodexar som gäller i landet eller organisationen i fråga samt de skyddsåtgärder som ska iakttas. Bedömningen kan också göras för en hel organisation el-

ler stat. Vid bedömningen ska det utredas hur principerna i kapitel II i dataskyddskonventionen och i det aktuella tilläggsprotokollet genomförs i den mottagande staten eller organisationen och hur den som uppgifterna gäller kan försvara sina intressen när bestämmelserna överträds.

I artikel 2.2 föreskrivs om när en part får tillåta överföring av personuppgifter även om förutsättningarna i punkt 1 inte är uppfyllda. Enligt artikel 2.2 a och 2.2 b får en överföring göras om det är tillåtet enligt den nationella lagstiftningen på grund av den registrerades särskilda intressen, eller när legitima intressen överväger, i synnerhet viktiga allmänna intressen, eller om garantier, i synnerhet sådana som följer av kontraktsbestämmelser, lämnas av den som är ansvarig för överföringen och de bedöms vara tillräckliga av de behöriga myndigheterna enligt nationell lag.

I kapitel IV i dataskyddsdirektivet föreskrivs om överföring av personuppgifter till tredje land. Enligt artikel 25.1 i direktivet ska medlemsstaterna föreskriva att överföringen av personuppgifter som är under behandling eller som är avsedda att behandlas efter överföring till tredje land endast får ske om ifrågavarande tredje land – utan att detta påverkar tillämpningen av de nationella bestämmelser som antagits till följd av de andra bestämmelserna i direktivet – säkerställer en adekvat skyddsnivå. I punkt 2 i artikeln föreskrivs om de kriterier som används vid bedömningen av om skyddsnivån är adekvat och i punkterna 3–6 om vilket förfarande som ska följas i sådana situationer då en medlemsstat eller kommissionen anser att ett tredje land inte erbjuder en adekvat skyddsnivå.

I artikel 26 i dataskyddsdirektivet föreskrivs om de förutsättningar under vilka personuppgifter kan överföras till tredje land med undantag från artikel 25. Enligt punkt 1 i artikeln får personuppgifter överföras bl.a. om överföringen är nödvändig eller bindande enligt författning av skäl som rör viktiga allmänna intressen eller för att fastslå, göra gällande eller försvara rättsliga anspråk (led d) eller överföringen är nödvändig för att skydda intressen som är av avgörande betydelse för den registrerade (led e). Utan att detta på-

verkar tillämpningen av punkt 1 får en medlemsstat tillåta överföring av personuppgifter till ett tredje land som inte säkerställer en skyddsnivå som är adekvat enligt artikel 25.2, om den registeransvarige ställer tillräckliga garantier för att privatliv och enskilda personers grundläggande fri- och rättigheter skyddas samt för utövningen av motsvarande rättigheter. Sådana garantier kan framgå av lämpliga avtalsklausuler (artikel 26.2).

Bestämmelser om översändande av personuppgifter till stater utanför Europeiska unionen finns i kapitel 5 i personuppgiftslagen. Enligt lagens 22 § får personuppgifter översändas till stater utanför Europeiska unionens medlemsstaters territorium eller Europeiska ekonomiska samarbetsområdet endast om staten i fråga tryggar en tillräcklig dataskyddsnivå. Vid bedömningen av huruvida dataskyddsnivån är tillräcklig ska hänsyn tas till uppgifternas art, den planerade behandlingens ändamål och hur länge den ska pågå, ursprungslandet och det slutliga målet, de allmänna och branschspecifika rättsregler och uppförandekodexar som är gällande i landet i fråga samt de skyddsåtgärder som ska iakttas.

Bestämmelserna om översändande av personuppgifter till stater utanför Europeiska unionen kompletterades genom en ändring (986/2000) av personuppgiftslagen år 2000. Det togs i personuppgiftslagen in bestämmelser om kommissionens beslutsfattande med stöd av dataskyddsdirektivet. Enligt 1 mom. i den nya 22 a § får personuppgifter översändas till stater utanför Europeiska unionens medlemsstaters territorium eller Europeiska ekonomiska samarbetsområdet, till den del Europeiska gemenskapernas kommission i enlighet med artiklarna 3 och 25.6 i dataskyddsdirektivet har konstaterat att staten i fråga tryggar en tillräcklig dataskyddsnivå. Konstaterandet sker så, att kommissionen fattar ett beslut om tillräcklig dataskyddsnivå.

Enligt lagens 22 a § 2 mom. får personuppgifter inte översändas till stater utanför Europeiska unionens medlemsstaters territorium eller Europeiska ekonomiska samarbetsområdet, om kommissionen i enlighet med artiklarna 3 och 25.4 i dataskyddsdirektivet har konstaterat att staten i fråga inte tryggar en tillräcklig dataskyddsnivå. Grun-

derna för undantag i lagens 23 § ändrades och kompletterades i överensstämmelse med kraven i dataskyddsdirektivet.

Specialbestämmelser om utlämnande av uppgifter ur polisens personregister till utlandet finns i kapitel 6 i lagen om behandling av personuppgifter i polisens verksamhet (761/2003), nedan *polisens personuppgiftslag*. I 40 § 2 mom., som gäller annat utlämnande av uppgifter till utlandet, föreskrivs om till vilka myndigheter och för vilka ändamål uppgifter får lämnas ut. I momentet finns förutom om uppgiftsmottagare och ändamål inga särskilda bestämmelser om vilka förutsättningar som ska uppfyllas för att uppgifter ska få lämnas ut till utlandet. I 1 § i polisens personuppgiftslag regleras lagens tillämpningsområde. Där konstateras dock bl.a. att personuppgiftslagen tillämpas på behandlingen av personuppgifter till den del inte något annat föreskrivs i polisens personuppgiftslag eller i någon annan lag.

Lagen om behandling av personuppgifter vid gränsbevakningsväsendet (579/2005), nedan *gränsbevakningsväsendets personuppgiftslag*, innehåller specialbestämmelser om utlämnande av uppgifter ur gränsbevakningsväsendets personregister till utlandet. I 39 § i gränsbevakningsväsendets personuppgiftslag föreskrivs om utlämnande av uppgifter till andra utländska myndigheter. I paragrafen föreskrivs till vilka myndigheter och för vilka ändamål uppgifter får lämnas ut, men inte om förutsättningarna för utlämnande av uppgifter. Enligt 1 § i gränsbevakningsväsendets personuppgiftslag tillämpas personuppgiftslagen på behandlingen av personuppgifter vid gränsbevakningsväsendet till den del inte något annat föreskrivs i gränsbevakningsväsendets personuppgiftslag eller i någon annan lag.

Artikel 3. Slutbestämmelser. Enligt punkt 1 i artikeln ska bestämmelserna i artiklarna 1 och 2 i tilläggsprotokollet av parterna betraktas som ytterligare artiklar i dataskyddskonventionen och alla konventionens bestämmelser ska därför gälla. Tillämpningsområdet för tilläggsprotokollet bestäms således enligt bestämmelserna i dataskyddskonventionen. Enligt artikel 3 stycke 1 i dataskyddskonventionen åtar sig parterna att tillämpa konventionen på automatiserade personregister och

automatisk databehandling av personuppgifter i allmän och enskild verksamhet. I artikel 3 stycke 2 i konventionen föreskrivs om hur en part genom en förklaring kan utvidga och begränsa sin ovan nämnda allmänna tillämpningsskyldighet. Tilläggsprotokollets tillämpningsområde har behandlats ovan under avsnitt 1.2 i den allmänna motiveringen.

Bestämmelser om undertecknande, ratifikation, godtagande eller godkännande av tilläggsprotokollet finns i punkt 2 i artikeln. Tilläggsprotokollet är öppet för undertecknande av signatarstaterna till dataskyddskonventionen. Efter att ha anslutit sig till dataskyddskonventionen enligt dess bestämmelser, får Europeiska gemenskaperna (unionen) underteckna protokollet. Tilläggsprotokollet förutsätter ratifikation, godtagande eller godkännande. En stat som har undertecknat protokollet får inte ratificera, godta eller godkänna det om den inte tidigare eller samtidigt ratificerar, godtar eller godkänner dataskyddskonventionen eller har anslutit sig till den. Instrument rörande ratifikation, godtagande eller godkännande av protokollet ska deponeras hos Europarådets generalsekreterare.

Enligt punkt 3 i artikeln träder protokollet i kraft den första dagen i den månad som följer efter utgången av en tid av tre månader efter den dag då fem av dess signatärer har uttryckt sin vilja att vara bundna av protokollet i enlighet med bestämmelserna i punkt 2 i artikeln.

I förhållande till en signatär av protokollet som därefter uttrycker sin vilja att vara bunden av det, ska det träda i kraft den första dagen i den månad som följer efter utgången av en tid av tre månader efter dagen för deponeringen av instrumentet rörande ratifikation, godtagande eller godkännande.

Om anslutning föreskrivs i punkt 4 i artikeln. Sedan protokollet har trätt i kraft, får en stat som har anslutit sig till dataskyddskonventionen också ansluta sig till protokollet. Anslutning ska genomföras genom att ett anslutningsinstrument deponeras hos Europarådets generalsekreterare. Instrumentet ska träda i kraft den första dagen i den månad som följer efter utgången av en tid om tre månader efter dagen för dess deponering.

Bestämmelser om uppsägning av tilläggsprotokollet finns i punkt 5 i artikeln. En part får när som helst säga upp protokollet genom ett meddelande till Europarådets generalsekreterare. En sådan uppsägning ska gälla från den första dagen i den månad som följer efter utgången av en tid om tre månader efter det att generalsekreteraren mottog meddelandet.

Enligt punkt 6 i artikeln ska Europarådets generalsekreterare meddela medlemsstaterna, Europeiska gemenskaperna och varje annan stat som har anslutit sig till protokollet om a) undertecknanden, b) deponering av instrument rörande ratifikation, godtagande eller godkännande, c) tidpunkter för ikraftträdande av protokollet i enlighet med artikel 3, d) varje annan handling, underrättelse eller meddelande som rör protokollet.

2 Lagförslag

1 §. Paragrafen innehåller en sedvanlig blankettlagsbestämmelse genom vilken de bestämmelser som hör till området för lagstiftningen i tilläggsprotokollet sätts i kraft genom lag. En redogörelse för bestämmelser som hör till området för lagstiftningen finns nedan i avsnittet om behovet av riksdagens samtycke.

2 §. Paragrafen innehåller en sedvanlig ikraftträdandebestämmelse, enligt vilken det bestäms om ikraftträdandet av lagen genom förordning av republikens president. Lagen avses träda i kraft samtidigt som tilläggsprotokollet träder i kraft internationellt för Finlands del.

3 Ikraftträdande

Med stöd av artikel 3.3 b i tilläggsprotokollet träder det i kraft internationellt för Finlands del den första dagen i den månad som följer efter utgången av en tid av tre månader efter dagen för deponeringen av instrumentet rörande godtagande eller godkännande. Lagen om sättande i kraft av tilläggsprotokollet avses träda i kraft samtidigt som protokollet träder i kraft.

De förklaringar som avges i fråga om dataskyddskonventionen träder enligt konventio-

nens artikel 3 stycke 6 i kraft tre månader efter det att de har emottagits av Europarådets generalsekreterare.

Enligt 18 § 1 och 4 punkten i självstyrelselagen för Åland (1144/1991) har landskapet lagstiftningsbehörighet i fråga om landskapsregeringen och under denna lydande myndigheter och inrättningar samt kommunernas förvaltning. I den lagstiftningskontroll i fråga om landskapslagarna som avses i 19 § i självstyrelselagen har man med stöd av dessa bestämmelser ansett att landskapets lagstiftningsbehörighet omfattar ärenden som gäller skydd för personuppgifter som innehas av ovannämnda myndigheter. Ålands lagting gav 1991 sitt samtycke till att lagen om sättande i kraft av dataskyddskonventionen skulle träda i kraft i landskapet. Också bestämmelserna om skydd för personuppgifter i tilläggsprotokollet ingår åtminstone delvis i landskapets lagstiftningsbehörighet. För att lagen om sättande i kraft av de bestämmelser som hör till området för lagstiftningen i tilläggsprotokollet ska träda i kraft i landskapet måste således Ålands lagting ge sitt bifall till lagen i enlighet med 59 § 1 mom. i självstyrelselagen.

4 Behovet av riksdagens samtycke och behandlingsordning

Premisser för bedömningen. Enligt 94 § 1 mom. i grundlagen krävs riksdagens godkännande för fördrag och andra internationella förpliktelser som innehåller sådana bestämmelser som hör till området för lagstiftningen eller annars har avsevärd betydelse, eller som enligt grundlagen av någon annan anledning kräver riksdagens godkännande.

Bestämmelser i ett fördrag eller en internationell förpliktelse ska anses höra till området för lagstiftningen om bestämmelsen gäller utövande eller inskränkning av en grundläggande rättighet som är tryggad i grundlagen, om bestämmelsen i övrigt gäller grunderna för individens rättigheter eller skyldigheter, om det enligt grundlagen ska föreskrivas i lag om den sak som bestämmelsen avser eller om det finns gällande bestämmelser i lag om den sak som bestämmelsen avser eller om det enligt rådande uppfattning i Finland ska före-

skrivs om den i lag. Frågan påverkas inte av om en bestämmelse står i strid med eller harmonierar med en bestämmelse som utfärdats genom lag i Finland (GrUU 11/2000 rd, GrUU 12/2000 rd och GrUU 19/2010 rd).

Grundlagsutskottet brukar utgå från att riksdagen genom sitt explicita beslut ger sitt samtycke till sådana reservationer, uttalanden och förklaringar till fördragsbestämmelser som hör till området för lagstiftningen som påverkar innehållet i en för Finland bindande internationell förpliktelse eller förpliktelsens omfattning i relation till själva fördraget (GrUU 16/2005 rd, GrUB 2/2008 rd, GrUU 19/2010 rd och GrUU 29/2010 rd).

Med blandade avtal avses avtal där såväl Europeiska unionen som en eller flera medlemsstater är part. Med blandat avtal jämställs även sådana avtal där unionen inte kan vara part, men där de medlemsstater som är part handlar på unionens vägnar (GrUU 16/2004 rd). Riksdagen godkänner av hävd sådana blandade avtal men bara till den del de ingår i Finlands behörighet (GrUU 16/2004 rd, GrUU 6/2005 rd, GrUU 56/2010 rd och GrUU 62/2010 rd).

Grundlagsutskottet har ansett det viktigt att propositioner om fördrag som involverar delad behörighet för unionen och medlemsstaterna måste beredas med tillbörlig hänsyn till behörighetsfördelningen. Av propositionerna ska det framgå till vilka delar fördragen ingår i Finlands behörighet (GrUU 6/2001 rd, GrUU 6/2005 rd och GrUU 62/2010 rd).

Bestämmelser som faller inom Finlands befogenhet. I artiklarna 2—6 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt, nedan *EUF-fördraget, FEUF*, föreskrivs om befogenhetsfördelningen mellan unionen och medlemsstaterna. Enligt artikel 4 i FEUF ska unionen ha delad befogenhet med medlemsstaterna om den genom fördragen tilldelas en befogenhet som inte omfattas av de områden som avses i artiklarna 3 och 6. I artikel 3 i FEUF uppräknas de områden på vilka unionen ska ha exklusiv befogenhet och i artikel 6 de områden på vilka unionen ska ha befogenhet att vidta åtgärder för att stödja, samordna eller komplettera medlemsstaternas åtgärder. Skydd för personuppgifter hör inte till de områden som nämns i artiklarna 3 och 6. I artikel 2.2 i FEUF sägs att unionen och med-

lemsstaterna, när fördragen tilldelar unionen en befogenhet som ska delas med medlemsstaterna på ett område, får lagstifta och anta rättsligt bindande akter på detta område. Medlemsstaterna ska utöva sin befogenhet i den mån som unionen inte har utövat sin befogenhet.

Bestämmelser om unionens interna befogenhet i ärenden som gäller skydd av personuppgifter finns i unionens grundfördrag. Enligt artikel 16.1 i FEUF har var och en rätt till skydd av de personuppgifter som rör honom eller henne. Enligt punkt 2 i artikeln ska Europaparlamentet och rådet i enlighet med det ordinarie lagstiftningsförfarandet fastställa bestämmelser om skydd för enskilda personer när det gäller behandling av personuppgifter hos unionens institutioner, organ och byråer och i medlemsstaterna, när dessa utövar verksamhet som omfattas av unionsrättens tillämpningsområde, samt om den fria rörligheten för sådana uppgifter. I punkt 2 i artikeln föreskrivs vidare att oberoende myndigheter ska kontrollera att dessa bestämmelser följs. I punkt 2 i artikeln föreskrivs dessutom att de bestämmelser som antas på grundval av artikeln inte ska påverka tillämpningen av de särskilda bestämmelser som anges i artikel 39 i fördraget om Europeiska unionen, nedan *EU-fördraget, FEU*.

Artikel 39 i FEU gäller skyddet av personuppgifter inom området för den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitiken. I artikeln finns en ny rättslig grund för beslut av rådet där bestämmelser om skydd för enskilda personer fastslås när det gäller behandlingen av personuppgifter i medlemsstaternas myndigheter när dessa utövar verksamhet som omfattas av den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitiken. I artikeln sägs det vidare att oberoende myndigheter ska kontrollera att dessa bestämmelser följs. Det som avses är de nationella myndigheter som behandlar personuppgifter. Artikel 39 ingriper inte i medlemsstaternas behörighet att ordna laglighetskontroll när det gäller att iaktta bestämmelserna (RP 23/2008 rd). Artikel 39 innehåller också en rättslig grund för beslut om den fria rörligheten för sådana uppgifter. Beslutet ska stämma överens med artikel 16 i FEUF.

Enligt förklaring nr 21, som fogades till slutakten från den regeringskonferens som antog Lissabonfördraget, är konferensen medveten om att det på grund av de särskilda förhållanden som gäller på områdena för straffrättsligt samarbete och polissamarbete kan visa sig bli nödvändigt med särskilda regler om skydd av personuppgifter och om fri rörlighet för sådana uppgifter på dessa områden, på grundval av artikel 16 i FEUF.

Av de ovan presenterade bestämmelserna i grundfördragen följer att befogenheten mellan Europeiska unionen och dess medlemsstater till sin natur är delad på de områden som omfattas av tilläggsprotokollet.

Bestämmelser om förhållandet mellan unionens interna befogenhet och dess externa befogenhet att ingå avtal finns i artikel 3 och 216 i FEUF. Enligt artikel 216.1 i FEUF får unionen ingå avtal med ett eller flera tredje-länder eller internationella organisationer, bl.a. om ingåendet av ett avtal kan komma att inverka på gemensamma regler eller räckvidden för dessa. Enligt artikel 3.2 i FEUF ska unionen ha exklusiv befogenhet att ingå ett sådant avtal i den mån ingåendet kan påverka gemensamma regler eller ändra räckvidden för dessa. Bestämmelserna i punkt 2 om unionens exklusiva avtalsbefogenhet baserar sig på EU-domstolens rättspraxis i fråga om unionens externa behörighet (RP 23/2008 rd). Enligt EU-domstolens praxis ska medlemsstaterna, i synnerhet när gemenskapen har antagit gemensamma regler — oavsett form — för genomförandet av en i fördraget föreskriven gemensam politik, inte längre anses ha rätt att vare sig individuellt eller ens gemensamt ingå avtal med tredje länder om förpliktelser som kan inverka på dessa bestämmelser eller förändra deras räckvidd (mål 22/70, kommissionen mot rådet). Unionen får extern befogenhet genom att den utövat sin interna befogenhet när de internationella åtagandena omfattas av tillämpningsområdet för de gemensamma bestämmelserna eller i vart fall av ett område som redan i stor utsträckning regleras av sådana bestämmelser (mål C-469/98, kommissionen mot Finland).

Unionen har utövat sin interna befogenhet genom att anta dataskyddsdirektivet. Den rättsliga grunden för direktivet, som antogs

1995, var artikel 100a i fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen, numera artikel 114 i FEUF. Enligt direktivet kan skillnaden i skyddsnivå mellan medlemsstater vad gäller enskilda personers fri- och rättigheter, särskilt rätten till privatliv med avseende på behandling av personuppgifter, hindra översändande av sådana uppgifter mellan medlemsstaterna. Denna skillnad kan därför utgöra ett hinder för att utöva en rad ekonomiska aktiviteter på gemenskapsnivå och snedvrída konkurrensen. Bestämmelserna om skydd för personuppgifter ansågs således vara nödvändiga med tanke på upprättandet av en sådan fungerande inre marknad som avses i grundfördraget.

Protokoll nr 25 om utövandet av delade befogenheter, som fogats till grundfördragen, gäller artikel 2.2 i FEUF. I protokollet sägs att när unionen vidtar åtgärder på ett visst område ska tillämpningsområdet för detta befogenhetsutövande endast omfatta de delar som styrs av unionsakten i fråga och således inte omfatta hela området.

Enligt artikel 3.2 i dataskyddsdirektivet gäller direktivet inte för sådan behandling av personuppgifter som utgör ett led i en verksamhet som inte omfattas av EU-rätten, exempelvis sådan verksamhet som avses i avdelning V (bestämmelser om en gemensam utrikes- och säkerhetspolitik) och avdelning VI (bestämmelser om polissamarbete och straffrättsligt samarbete) i fördraget om Europeiska unionen, vilket gällde när direktivet utformades, och inte under några omständigheter behandlingar som rör allmän säkerhet, försvar, statens säkerhet och statens verksamhet på straffrättens område. Direktivet gäller inte heller för behandling av personuppgifter av en fysisk person som ett led i verksamhet av rent privat natur eller som har samband med hans hushåll.

Enligt artikel 1.2 i dataskyddsrambeslutet tillämpas rambeslutet endast på uppgifter som behöriga myndigheter samlar in eller behandlar i syfte att förebygga, utreda, avslöja eller lagföra brott eller verkställa straffrättsliga påföljder. Tillämpningsområdet för rambeslutet begränsas till behandlingen av sådana personuppgifter som överförs eller görs tillgängliga mellan medlemsstaterna. Enligt artikel 1.3 i dataskyddsrambeslutet

gäller rambeslutet för sådan behandling av personuppgifter som helt eller delvis utförs automatiskt samt för annan behandling än automatisk av sådana personuppgifter som ingår i eller kommer att ingå i ett register. Enligt artikel 1.4 i rambeslutet påverkar rambeslutet inte viktiga nationella säkerhetsintressen och särskild underrättelseverksamhet inom området nationell säkerhet.

Rådet har tills vidare inte fattat sådana beslut om skyddet av personuppgifter inom området för den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitiken som avses i artikel 39 i FEU. Inom området för den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitiken har unionen inte exklusiv eller delad befogenhet med medlemsstaterna.

Unionen har utgående från vad som sagts ovan exklusiv befogenhet att godkänna bestämmelserna i tilläggsprotokollet då unionen har utövat sin interna befogenhet i de frågor som avses där. Till övriga delar faller bestämmelserna i tilläggsprotokollet inom Finlands befogenhet. Unionen kan tills vidare inte vara part i tilläggsprotokollet och rådet bemyndigade därför medlemsstaterna att rösta för godkännande av tilläggsprotokollet i fråga om de bestämmelser som föll inom den dåvarande gemenskapens befogenhet.

Bestämmelser som hör till området för lagstiftningen. Enligt 10 § 1 mom. i grundlagen utfärdas närmare bestämmelser om skydd för personuppgifter genom lag. Sådana bestämmelser i internationella förpliktelser som gäller skydd för personuppgifter hör därför redan på grund sin natur till området för lagstiftningen.

Bestämmelser om sådana datasekretessmyndigheter som avses i artikel 1.1 i tilläggsprotokollet samt om sådan rätt att företa undersökningar och ingripanden, sådana övriga rättigheter och sådana skyldigheter att pröva yrkanden som avses i artikel 1.2 finns i kapitel 9 i personuppgiftslagen samt i lagen om datasekretessnämnden och dataombudsmannen. Punkt 3 och 4 i artikeln gäller sådana garantier för god förvaltning och rättskydd som enligt 21 § i grundlagen ska tryggas genom lag. Bestämmelser om sökande av ändring i dataombudsmannens och datasekretessnämndens beslut finns i 45 § i personuppgiftslagen. Enligt 5 § 4 punkten i lagen

om datasekretessnämnden och dataombudsmannen sköts det samarbete som anges i punkt 5 i artikeln i Finland av dataombudsmannen. Bestämmelserna i artikel 1 i tilläggsprotokollet hör således till området för lagstiftningen.

Bestämmelser om sådana gränsöverskridande flöden av personuppgifter till en motpart som inte lyder under en konventionsparts jurisdiktion som anges i artikel 2 i tilläggsprotokollet finns i kapitel 5 i personuppgiftslagen. Bestämmelserna i artikel 2 i tilläggsprotokollet hör således till området för lagstiftningen.

I artikel 3.1 i tilläggsprotokollet föreskrivs att bestämmelserna i protokollet ska betraktas som ytterligare artiklar i dataskyddskonventionen och att alla konventionens bestämmelser därför ska gälla. Av artikel 3.1 följer att begreppet personuppgifter som t.ex. använts i tilläggsprotokollet i artikel 1 och 2, vilka hör till området för lagstiftningen, definieras på samma sätt som i dataskyddskonventionen. Bestämmelserna i artikel 3.1 i tilläggsprotokollet inverkar således indirekt på tolkningen och tillämpningen av de materiella avtalsbestämmelserna i tilläggsprotokollet och hör även själva till området för lagstiftningen (GrUU 6/2001 rd).

De förklaringar i fråga om konventionens tillämpningsområde som föreslås i dataskyddskonventionen hör till området för lagstiftningen, eftersom de påverkar innehållet i en för Finland bindande internationell förpliktelse eller förpliktelsens omfattning i relation till själva konventionen.

Tilläggsprotokollet och de förklaringar som föreslås bli avgivna i fråga om dataskyddskonventionen innehåller inte förpliktelser som gäller grundlagen i den mening som avses i 94 § 2 mom. eller 95 § 2 mom. i den lagen. Tilläggsprotokollet och förklaringarna kan enligt regeringens uppfattning godkännas med enkel majoritet och förslaget till lag om sättande ikraft av tilläggsprotokollet kan godkännas i vanlig lagstiftningsordning.

Med stöd av vad som anförts ovan och i enlighet med 94 § i grundlagen föreslås

att Riksdagen godkänner det i Strasbourg den 8 november 2001 uppräta-

de tilläggsprotokollet om tillsynsmyndigheter och gränsöverskridande flöden av personuppgifter till konventionen om skydd för enskilda vid automatisk databehandling av personuppgifter till den del det faller inom Finlands befogenhet,

att Riksdagen godkänner att Finland avger en sådan förklaring som avses i artikel 3 stycke 2 punkt a i den i Strasbourg den 28 januari 1981 ingångna konventionen om skydd för enskilda vid automatisk databehandling av personuppgifter och enligt vilken Finland inte kommer att tillämpa konventionen på behandling av personuppgifter som en fysisk person utför uteslutande för personliga eller därmed jämförbara sedvanliga privata syften,

och att Riksdagen godkänner att Finland avger en sådan förklaring som avses i artikel 3 stycke 2 punkt c i konventionen om skydd för enskilda vid automatisk databehandling av personuppgifter och enligt vilken Finland kommer att tillämpa konventionen inte bara på automatisk behandling av personuppgifter utan också på annan behandling av personuppgifter då personuppgifterna utgör eller är avsedda att utgöra ett personregister eller en del av ett sådant.

Eftersom tilläggsprotokollet innehåller bestämmelser som hör till området för lagstiftningen, föreläggs Riksdagen samtidigt följande lagförslag:

Lagförslag

Lag

om sättande i kraft av de bestämmelser som hör till området för lagstiftningen i tilläggsprotokollet till Europarådets konvention om skydd för enskilda vid automatisk databehandling av personuppgifter

I enlighet med riksdagens beslut föreskrivs:

1 §
De bestämmelser som hör till området för lagstiftningen i det i Strasbourg den 8 november 2001 upprättade tilläggsprotokollet om tillsynsmyndigheter och gränsöverskridande flöden av personuppgifter till konventionen om skydd för enskilda vid automatisk

databehandling av personuppgifter gäller som lag sådana Finland har förbundit sig till dem.

2 §
Om ikraftträdandet av denna lag bestäms genom förordning av republikens president.

Helsingfors den 20 januari 2012

Republikens President

TARJA HALONEN

Justitieminister *Anna-Maja Henriksson*

Fördragstext

TILLÄGGS PROTOKOLL OM TILLSYNSMYNDIGHETER OCH GRÄNSÖVERSKRIDANDE FLÖDEN AV PERSONUPPGIFTER TILL KONVENTIONEN OM SKYDD FÖR ENSKILDA VID AUTOMATISK DATABEHANDLING AV PERSONUPPGIFTER

Ingress

Parterna i detta tilläggsprotokoll till konventionen om skydd för enskilda vid automatisk databehandling av personuppgifter, som öppnades för undertecknande i Strasbourg den 28 januari 1981 (*konventionen*),

som är övertygade om att tillsynsmyndigheter som utför sina uppgifter på ett helt oberoende sätt utgör en del av det effektiva skyddet för enskilda vid behandling av personuppgifter,

som beaktar betydelsen av informationsflöde mellan folken,

som anser att det, i ljuset av ökningen av utbytet av personuppgifter över de nationella gränserna, är nödvändigt att tillgodose ett effektivt skydd av mänskliga rättigheter och grundläggande friheter, särskilt av den enskildes rätt till sitt privatliv, med avseende på sådant utbyte av personuppgifter,

har kommit överens om följande.

Artikel 1

Tillsynsmyndigheter

1. Varje part ska se till att en eller flera myndigheter ansvarar för att kontrollera att de åtgärder respekteras som inom dess nationella lagstiftning ger verkan åt de principer som anges i kapitlen II och III i konventionen och i detta protokoll.

2. a) För detta ändamål ska myndigheterna särskilt ha rätt att företa undersökningar och ingripanden liksom behörighet att vara part i rättsliga förfaranden eller att för de behöriga rättsliga myndigheterna anmäla brott mot na-

ADDITIONAL PROTOCOL TO THE CONVENTION FOR THE PROTECTION OF INDIVIDUALS WITH REGARD TO AUTOMATIC PROCESSING OF PERSONAL DATA, REGARDING SUPERVISORY AUTHORITIES AND TRANSBORDER DATA FLOWS

Preamble

The Parties to this additional Protocol to the Convention for the Protection of Individuals with regard to Automatic Processing of Personal Data, opened for signature in Strasbourg on 28 January 1981 (hereafter referred to as "the Convention");

Convinced that supervisory authorities, exercising their functions in complete independence, are an element of the effective protection of individuals with regard to the processing of personal data;

Considering the importance of the flow of information between peoples;

Considering that, with the increase in exchanges of personal data across national borders, it is necessary to ensure the effective protection of human rights and fundamental freedoms, and in particular the right to privacy, in relation to such exchanges of personal data,

Have agreed as follows:

Article 1

Supervisory authorities

1 Each Party shall provide for one or more authorities to be responsible for ensuring compliance with the measures in its domestic law giving effect to the principles stated in Chapters II and III of the Convention and in this Protocol.

2 a To this end, the said authorities shall have, in particular, powers of investigation and intervention, as well as the power to engage in legal proceedings or bring to the attention of the competent judicial authorities

tionell lag som ger verkan åt de principer som anges i punkt 1 ovan.

b) Tillsynsmyndigheterna ska inom sin behörighet pröva yrkanden som inges av en person om skyddet av hans eller hennes rättigheter och grundläggande friheter i fråga om behandling av personuppgifter.

3. Tillsynsmyndigheterna ska utföra sina uppgifter på ett helt oberoende sätt.

4. Beslut av tillsynsmyndigheter som föranleder klagomål får överklagas i domstol.

5. I överensstämmelse med bestämmelserna i kapitel IV och utan att det ska inverka på bestämmelserna i artikel 13 i konventionen, ska tillsynsmyndigheterna samarbeta i den utsträckning som är nödvändig för utförandet av deras uppgifter, särskilt genom utbyte av all vederbörlig information.

Artikel 2

Gränsöverskridande flöden av personuppgifter till en mottagare som inte lyder under en konventionsparts jurisdiktion

1. Varje part ska endast möjliggöra överföring av personuppgifter till en mottagare som lyder under en stats eller en organisations jurisdiktion som inte är part i konventionen, om staten eller organisationen tryggar en tillräcklig grad av skydd för den avsedda uppgiftsöverföringen.

2. Som undantag från punkt 1 ovan får en part tillåta överföring av personuppgifter

a) om det är tillåtet enligt den nationella lagstiftningen på grund av

- den registrerades särskilda intressen, eller
- när legitima intressen överväger, i synnerhet viktiga allmänna intressen, eller

b) om garantier, i synnerhet sådana som följer av kontraktsbestämmelser, lämnas av den som är ansvarig för överföringen och de bedöms vara tillräckliga av de behöriga myndigheterna enligt nationell lag.

violations of provisions of domestic law giving effect to the principles mentioned in paragraph 1 of Article 1 of this Protocol.

b Each supervisory authority shall hear claims lodged by any person concerning the protection of his/her rights and fundamental freedoms with regard to the processing of personal data within its competence.

3 The supervisory authorities shall exercise their functions in complete independence.

4 Decisions of the supervisory authorities, which give rise to complaints, may be appealed against through the courts.

5 In accordance with the provisions of Chapter IV, and without prejudice to the provisions of Article 13 of the Convention, the supervisory authorities shall co-operate with one another to the extent necessary for the performance of their duties, in particular by exchanging all useful information.

Article 2

Transborder flows of personal data to a recipient which is not subject to the jurisdiction of a Party to the Convention

1 Each Party shall provide for the transfer of personal data to a recipient that is subject to the jurisdiction of a State or organisation that is not Party to the Convention only if that State or organisation ensures an adequate level of protection for the intended data transfer.

2 By way of derogation from paragraph 1 of Article 2 of this Protocol, each Party may allow for the transfer of personal data:

a if domestic law provides for it because of:

- specific interests of the data subject, or
- legitimate prevailing interests, especially important public interests, or

b if safeguards, which can in particular result from contractual clauses, are provided by the controller responsible for the transfer and are found adequate by the competent authorities according to domestic law.

Artikel 3

Slutbestämmelser

1. Bestämmelserna i artiklarna 1 och 2 i detta protokoll ska av parterna betraktas som ytterligare artiklar i konventionen och alla konventionens bestämmelser ska därför gälla.

2. Detta protokoll är öppet för undertecknande av signatärstaterna till konventionen. Efter att ha anslutit sig till konventionen enligt dess bestämmelser, får Europeiska gemenskaperna underteckna detta protokoll. Protokollet förutsätter ratifikation, godtagande eller godkännande. En stat som har undertecknat detta protokoll får inte ratificera, godta eller godkänna det om den inte tidigare eller samtidigt ratificerar, godtar eller godkänner konventionen eller har anslutit sig till den. Instrument rörande ratifikation, godtagande eller godkännande av protokollet ska deponeras hos Europarådets generalsekreterare.

3. a) Detta protokoll träder i kraft den första dagen i den månad som följer efter utgången av en tid av tre månader efter den dag då fem av dess signatärer har uttryckt sin vilja att vara bundna av protokollet i enlighet med bestämmelserna i artikel 3.2.

b) I förhållande till en signatär av detta protokoll som därefter uttrycker sin vilja att vara bunden av det, ska det träda i kraft den första dagen i den månad som följer efter utgången av en tid av tre månader efter dagen för deponeringen av instrumentet rörande ratifikation, godtagande eller godkännande.

4. a) Sedan detta protokoll har trätt i kraft, får en stat som har anslutit sig till konventionen också ansluta sig till detta protokoll.

b) Anslutning ska genomföras genom deposition hos Europarådets generalsekreterare av ett anslutningsinstrument, som ska träda i kraft den första dagen i den månad som följer efter utgången av en tid om tre månader efter dagen för dess deponering.

5. a) En part får när som helst säga upp detta protokoll genom ett meddelande till Europarådets generalsekreterare.

b) En sådan uppsägning ska gälla från den första dagen i den månad som följer efter ut-

Article 3

Final provisions

1 The provisions of Articles 1 and 2 of this Protocol shall be regarded by the Parties as additional articles to the Convention and all the provisions of the Convention shall apply accordingly.

2 This Protocol shall be open for signature by States Signatories to the Convention. After acceding to the Convention under the conditions provided by it, the European Communities may sign this Protocol. This Protocol is subject to ratification, acceptance or approval. A Signatory to this Protocol may not ratify, accept or approve it unless it has previously or simultaneously ratified, accepted or approved the Convention or has acceded to it. Instruments of ratification, acceptance or approval of this Protocol shall be deposited with the Secretary General of the Council of Europe.

3 a This Protocol shall enter into force on the first day of the month following the expiry of a period of three months after the date on which five of its Signatories have expressed their consent to be bound by the Protocol in accordance with the provisions of paragraph 2 of Article 3.

b In respect of any Signatory to this Protocol which subsequently expresses its consent to be bound by it, the Protocol shall enter into force on the first day of the month following the expiry of a period of three months after the date of deposit of the instrument of ratification, acceptance or approval.

4 a After the entry into force of this Protocol, any State which has acceded to the Convention may also accede to the Protocol.

b Accession shall be effected by the deposit with the Secretary General of the Council of Europe of an instrument of accession, which shall take effect on the first day of the month following the expiry of a period of three months after the date of its deposit.

5 a Any Party may at any time denounce this Protocol by means of a notification addressed to the Secretary General of the Council of Europe.

b Such denunciation shall become effective on the first day of the month following the

gången av en tid om tre månader efter det att generalsekreteraren mottog meddelandet.

6. Europarådets generalsekreterare ska meddela medlemsstaterna, Europeiska gemenskaperna och varje annan stat som har anslutit sig till detta protokoll om

- a) undertecknanden,
- b) deponering av instrument rörande ratifikation, godtagande eller godkännande,
- c) tidpunkter för ikraftträdande av detta protokoll i enlighet med artikel 3,
- d) varje annan handling, underrättelse eller meddelande som rör detta protokoll.

Till bekräftelse härav har undertecknade, därtill vederbörligen bemyndigade, undertecknat detta protokoll.

Upprättat i Strasbourg den 8 november 2001 på engelska och franska, vilka båda texter är lika giltiga, i ett enda exemplar som ska förvaras i Europarådets arkiv. Europarådets generalsekreterare ska översända en bestyrkt avskrift därav till varje medlemsstat i Europarådet, Europeiska gemenskaperna och till de stater som har inbjudits att ansluta sig till konventionen.

expiry of a period of three months after the date of receipt of such notification by the Secretary General.

6 The Secretary General of the Council of Europe shall notify the member States of the Council of Europe, the European Communities and any other State which has acceded to this Protocol of:

- a any signature;
- b the deposit of any instrument of ratification, acceptance or approval;
- c any date of entry into force of this Protocol in accordance with Article 3;
- d any other act, notification or communication relating to this Protocol.

In witness whereof the undersigned, being duly authorised thereto, have signed this Protocol.

Done at Strasbourg, this 8th day of November 2001, in English and in French, both texts being equally authentic, in a single copy which shall be deposited in the archives of the Council of Europe. The Secretary General of the Council of Europe shall transmit certified copies to each member State of the Council of Europe, the European Communities and any State invited to accede to the Convention.